

Christelijk geloof in 2023: een (levens)wandel met God

Ik ben zelf een bezoeker van de Preekstoel. Ik geloof niet in toeval, ik geloof niet dat het toeval is dat ik hier vandaag voor jullie sta. Tijdens het Als een Lopend Vuurtje-evenement kreeg mijn grootmoeder vorig jaar een flyer van de Heilige Huisjes in de hand gedrukt. Die belandde vervolgens in de handtas van mijn moeder, om dan uiteindelijk op mijn keukentafel terecht te komen. Zo ben ik hier terecht gekomen en zat ik vorig jaar zelf nog vol bewondering in het publiek te luisteren naar grote namen als Kristien Hemmerechts en Lieven Boeve. Zelf op de Preekstoel plaatsnemen is voor mij een hele eer. Ik kwam er vorige week achter dat mijn collega (bij het NBG) Dries de Bakker 15 jaar geleden aan de wieg stond van de Preekstoel. Dat maakt voor mij deze avond extra speciaal.

Christelijk geloven in 2023, wat betekent dat voor mij? Het is een vraag waar ik al jaren mee bezig ben, constant over reflecteer en veel over praat. Ik ben amper 27 jaar en ben pas 'recent' tot geloof gekomen. Ik wil met deze uiteenzetting een lans breken voor jonge en oudere christenen, opdat zij in het 21ste-eeuwse Vlaanderen in alle vrijheid en geborgenheid hun wandel met God mogen afleggen.

Hand van God

Om mijn geloofsweg te duiden neem ik jullie in vogelvlucht mee doorheen – wat ik benoem als – mijn *levenswandel* met God. Tijdens een groepsgesprek met mijn Nederlandse collega's begon het voor mij te dagen: in mijn hele leven heb ik – bewust of onbewust – op mijn weg een *helpende hand* gevoeld. Niet per sé een sturende hand, vaak eerder een steunende hand die mij rechthield of richting gaf wanneer ik dacht de weg kwijt te zijn.

Op mijn geloofsweg is er één kernwoord dat mijn geloof heeft doen openbloeien: ontdekken. Dat ontdekken wil ik vandaag graag verduidelijken aan de hand van 2 belangrijke factoren: enerzijds de ontmoetingen met en de getuigenissen van mensen, anderzijds het ervaren van wat ik zou verwoorden als 'mystieke ervaringen'.

Dopaminerush

Ik ben opgegroeid in een context waar geloof absoluut geen prominente rol had. Familie, vrienden, kennissen, leerkrachten, ... niemand was écht met geloof bezig. Ik ben gedoopt, ik ontving mijn eerste communie en ik ben gevormd. En daar hield het op.

Ik was absoluut niet de gemakkelijkste puber. God weet dat mijn moeder serieus heeft afgezien met puberende Arne – en soms nog. Compleet stuurloos, lui, gebrek aan prioriteiten. Tijdens mijn eerste secundaire jaren had ik amper vrienden. Van Latijn de waterval afgegleden langs Economie-Talen tot de TSO-richting Toerisme. Blijven zitten in het 3de middelbaar, foute vrienden, knipperlichtrelaties. En nog steeds geen spoor van God of geloof in mijn leven. Ik was vooral bezig met veel te feesten en was constant 'leuke dingen' aan het doen. Voortdurend op zoek naar dopamine, adrenaline. Ik was niet in een kerk te vinden maar wel in de Human, de Reflex en andere uitgaansgelegenheden in deze regio. Je zou het haast hedonistisch kunnen noemen. Maar net als na de suikerrush komt er na de dopaminerush ook een stevig dipje, waardoor je steeds weer op zoek moet naar het volgende leuk momentje. Het liet me leeg achter, er was niets wat mij een permanent gevoel van voldoening kon bieden.

Op zoek naar een doel

Dat ik uiteindelijk mijn middelbaar diploma heb gehaald was haast een wonder. Je kan je de gezichten van mijn ex-leerkrachten wel voorstellen wanneer ik een jaar later plots in de leraarskamer stond, als stagiair vanuit de leerkrachtopleiding. Maar ik vond er éindelijk wel iets waar ik gepassioneerd voor was: taal en geschiedenis. Maar het liep weer fout: ik was nog steeds meer bezig met feesten dan met studeren en het vak Geschiedenis lag me niet. Ik moest wéér een jaar dubbelen. Ik stond op een kruispunt: dit was de laatste kans, nogmaals falen zou desastreuze gevolgen hebben voor iemand met twee linkerhanden en zonder levensdoel. Plots was daar een reikende hand, die zich vertaalde in de vorm van mijn klasgenoot Ben. Die ontmoeting veranderde op dat moment mijn leven. Hij volgde de vakkencombinatie Geschiedenis – Rooms-katholieke godsdienst. ‘Kom één les naar de les godsdienst van *de Frank*. Dat is écht iets voor jou!’ Ik ging en ben nooit meer weggegaan.

Ik vond er een doel. Ik vond al snel waarden en normen terug in die Bijbelse verhalen, die ik in de maatschappij heel erg miste. Op dat punt was ik nog steeds niet gelovig, ik vond vooral de verhalen belangrijk. De Bijbel dus. Toen al.

Kantelpunt

De godsdienstopleiding was voor mij het kantelpunt. Ik zag plots een heel andere kant van het geloof. Niet de louter negatieve kant die de media alleen toelicht. We deden vrijwilligerswerk in de Loodsen en Sint-Antonius in Antwerpen, we gingen jaarlijks op bezinning in de abdij van Averbode. Die twee zaken hebben een blijvende impact op mij nagelaten. De ontmoetingen met de christelijke vrijwilligers en het ochtendgebed in de abdij hebben mij een stapje dichterbij God gebracht. Tijdens het ochtendgebed, te midden van de paters - ervoer er de allereerste keer échte rust.

Na een Erasmusstage op Aruba startte ik met de master Journalistiek. Opnieuw werd er mij een hand gereikt: de nieuwe campus waar de opleiding Journalistiek vanaf dat jaar doorging lag pal naast het gebouw van de Loodsen op de Sint-Jakobsmarkt in Antwerpen. Ik zag het als een teken op een moment dat ik opnieuw erg zoekende was.

Terug naar de Bijbel

Tijdens mijn eerste academiejaar brak de pandemie uit en plots was ik terug erg seculier. Ik was bezig met taken, verdiepte mij in sportjournalistiek en hobbelde van papers naar examens. Maar opnieuw was er de steunende hand van God: mijn beste vriendin Sara stuurde een vacature bij het toenmalige Vlaams Bijbelgenootschap door. ‘Dit is echt iets voor jou!’ Ze zochten een gelovige pers- en communicatieverantwoordelijke en ik was op zoek naar een stageplaats. Ik trok mijn stoute schoenen aan en kreeg al snel een onverwachte duw in de juiste richting. Na een telefoongesprek van ruim een uur vroeg ik aan Marian Knetemann, destijds één van de Vlaamse medewerkers van het Bijbelgenootschap, of ik bij haar stage mocht lopen. Ik kreeg al snel een duidelijke ‘Nee!’ als antwoord. ‘Ik wil niet dat je hier stage komt doen. We zoeken voor jou wel een andere stageplaats’ zei Marian. De moed zakte al snel in mijn schoenen. ‘Ik wil dat je hier vast komt werken. Ik heb hier een bijzonder gevoel bij, een goed gevoel!’ Ik zag het als een roeping.

Er ging een nieuwe wereld voor mij open: bij het Bijbelgenootschap werken mensen van alle christelijke denominaties. Ik kom uit de katholieke Kempen, buiten de kathedraal van Antwerpen en de kerk van Grobbendonk kende ik niet veel. nog nooit van een baptist of methodist gehoord en plots zat ik bij hen aan tafel, samen te werken voor àlle christenen in de Lage Landen. Eindelijk vond ik een plaats waar ik

mij écht thuis voel. Mijn Vlaamse collega's namen mij onder hun vleugels en ik leerde enorm veel van de structuur en professionaliteit van *de Hollanders*.

Tijdens één van mijn eerste maanden bij het NBG ging op een avond plots mijn telefoon. 'Ben ik bij de Bijbel?' stamelde een tienermeisje aan de andere kant van de lijn. Ze wou liever anoniem blijven en zat met vragen over het geloof en de Bijbel. 'Ik heb het gevoel dat ik met mijn vragen nergens anders terecht kan.' Ik werd onmiddellijk geconfronteerd met het feit dat ik niet de enige jongere was die zoekende is en maakte er al snel mijn persoonlijke missie van om er (binnen het NBG, maar ook daarbuiten) net voor de jonge, zoekende christenen te zijn.

Na mijn stage bij Tertio mocht ik als freelancer columns, interviews en andere getuigenissen schrijven. Via die weg wil ik ook getuigen, al zijn mijn columns vaak onconventioneel. Dat doe ik bewust: ik wil geen academische schrijver zijn die met hoge woorden goochelt, maar net heel dicht vanuit mijn eigen beleving en vanuit een pastorale insteek de lezers inspireren. Dicht bij de *mainstream* (christelijke) Vlaming.

Toen mij werd gevraagd om mee te gaan op enkele (vaak verre) reizen naar internationale Bijbelprojecten, zoals Sri Lanka, Honduras en de Filipijnen, was ik onmiddellijk enthousiast. Andere culturen ontdekken en opnieuw de vertaalslag maken naar onze Westerse context, problematieken als christenvervolging, moderne slavernij en generatiearmoede aankaarten. Het zijn onderwerpen waarvoor ik vanuit mijn christelijk geloof graag op de barricade spring.

Verbinding leggen

Ik kreeg uiteindelijk de kans om door te groeien van communicatiespecialist tot Regiomanager Vlaanderen, waarbij ik het voorrecht heb om de activiteiten en initiatieven van het Bijbelgenootschap in ons land aan te sturen. Ook in deze fase wordt mijn weg gekenmerkt door ontmoetingen en mystieke ervaringen. Eén van de momenten die het meeste impact op mij heeft gemaakt, was de benoeming van vriend en lid van onze Adviesraad Tom Torbeyns. Hij werd benoemd tot voorganger in de Evangelische Gemeente van Mol-Balen-Meerhout, waar protestanten, evangelicalen, katholieken en pinkstergelovigen allen deel uitmaken van de kerkgangers. Hij koos als openingslied voor het opwekkingsliedje 'U maakt ons één'. Dat, samen met zijn preek én het feit dat er zoveel denominaties onder één dak vierten, heeft opnieuw een grote indruk op mij nagelaten. Het toonde mij de noodzaak om verbinding te leggen, om deuren open te doen, om samen te wandelen met God.

Strijd tegen de taboesfeer

Anno 2023 is het in het Westen, en al zeker in Vlaanderen, best lastig om openlijk uit te komen voor jouw geloof. Sommigen zien geloof liefst verdwijnen uit de publieke ruimte en duwen religie over de afgrond richting taboesfeer.

We zijn van een (wellicht té) dominante plek in maatschappij omgeslagen naar een bijna volledig verdwijnen uit de maatschappij, een marginaliseren van (christelijk) geloof. Als maatschappij, maar ook als christenen is het dan écht nodig om te zoeken naar een gezonde formule: geen dominantie, bekeringsdrang of monopoly op de waarheid. Wel een sfeer waar ruimte is voor debat, ruimte voor aanwezigheid, ruimte voor getuigenis. Het *hernormaliseren* van het christendom in Vlaanderen.

Dat is een taak van en voor jongeren, maar ook voor ouderen: de jeugd ruimte geven om zonder taboesfeer te mogen geloven in God. Zonder schaamte, in alle vrijheid, met ruimte voor andere geloofsopvattingen en met een gezonde kritische blik. Daarvoor moet je innoveren, moeten jongeren

ook kansen krijgen. Bij het NBG proberen we dat bijvoorbeeld door in te zetten op Bijbelgebruik: met podcasts, posts op sociale media, het maken van nieuwe materialen. Innovatie die hand in hand gaat met respect voor het traditionele, zonder af te glijden naar taboesfeer of andere extremen.

Ik sluit graag af met één van mijn favoriete teksten uit de Bijbel: uit de Paulusbrief aan de Romeinen. Een tekst die mij sterkt in mijn geloof, die mij toont dat doorheen de eeuwen – zelfs duizenden jaren geleden – schaamte, taboesfeer en onzekerheid evenzeer een topic was als in 2023. Een tekst die aanstuurt op ontmoeting en getuigenis.

“En altijd vraag ik dan of ik door Gods wil in de gelegenheid zal zijn om eindelijk naar u toe te komen. Want ik verlang ernaar u te ontmoeten en u te laten delen in een geestelijke gave, om u te sterken, of liever, om door elkaar bemoedigd te worden: ik door uw geloof en u door het mijne. (...) Voor dit evangelie schaam ik mij niet, want het is Gods reddende kracht voor allen die geloven.”

(NBV21: Romeinen 1, 10-16)

Arne Willems

Regiomanager Vlaanderen bij het Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap
Freelance journalist en columnist bij Tertio